

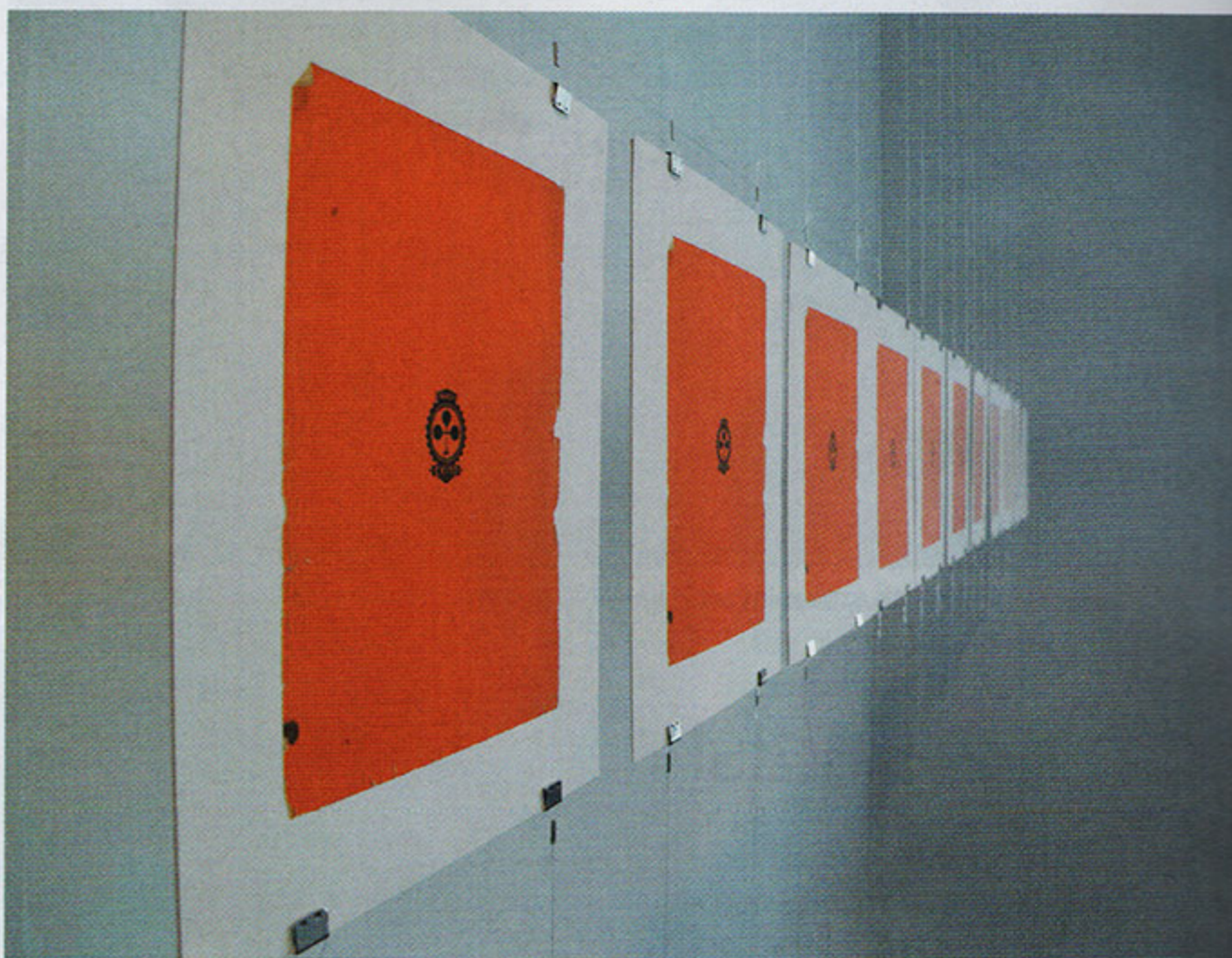
Per més que s'orienta cap a la memòria, el temps, els llocs, les absències o fins i tot la temptadora perillositat del simulacre, l'espectador del projecte creatiu que Andrea Nacach desenvolupa, i que va presentar a la galeria Paz y Comedias de València, sens dubte hauria de preguntar-se per qui és ell com a observador. Aquesta és, en part, una de les qüestions radicals de l'art contemporani. Doncs bé, que l'espectador s'interrogue per la seua identitat l'autoritzarà a entrar, des de l'harmonia i elegància formals d'una proposta d'objecte conceptual i concepte objectual, en aquesta pertorbadora cerca del que hom és, o, almenys, hom considera que és. Així, preparat per saber-se en raó de la seua cultura i la seua història, veurà que el present es converteix en l'autèntica confluència de tota experiència. De fet, en termes artístics, podríem dir que sabem que som *ací* perquè veiem. I en termes filosòfics, perquè podem pensar, i pensar el temps en tant que allò que ens va succeir o ens pot succeir.

El plantejament creatiu de Nacach sembla tenir dos moments simultanis: tal vegada aquell *Cogito* cartesià és l'estructural, l'expressat en l'ordenació de cada peça i en tot muntatge expositiu, mentre l'altre es configura remès sempre a un ésser temporal, un ontològic ésser temporal heideggerià llançat al món. En certa manera, són dos camins *la finalitat dels quals* és una crida d'atenció a la impossibilitat d'un radical extraviament de la nostra consciència, conformadora d'identitat i realitats, referendades o no. Amb tot això, entenc que el mostrar d'aquest projecte és, òbviament, autoreflexiu, i més tractant-se d'una argentina néta de catalans que pensa el seu futur descalça, passejant meditatubunda per una platja barcelonina les ones de la qual li trenquen a l'alçada dels turmells, encaixada en una gorra blava, i mirant a l'horitzó de l'any 2050. Un avenir borros, com la humida canícula, reproduït en un autoretrat videogràfic anticipatori on la creadora s'imagina allí, sabent-se, una vegada més, *ací*.

Però al costat del vídeo, el projecte expositiu "Cada vez que me despisto estamos aquí", inclou obres la singularitat de les quals matisa l'*ací* a partir de

Ací, qui sóc?

Ricard Silvestre

Éxito. 2014 (11 prints Hahnemühle Photo Rag 310gr, 29 x 24 cm (c/u)).

la potencialitat de la fotografia, i, alhora, de recuperar els temps sense haver de documentar-los. Són *ací* els records perpetus del quadern escolar com a icona de la memòria, on la marca "Éxito" – el nostre "Rubio" argentí – s'escapoleix, fins a desaparèixer en aqueix paper Hahnemühle que torna difusa la imatge, una sèrie flotant de reproduccions cap a l'efímer, allò fugisser del record i del sentit actual atorgat a la paraula. L'*ací* anuncia igualment els buits d'una mudança amb protagonista femenina, les pèrdues d'un trasllat aquarellable entre la textura del paper i el vel del

"El quefer artístic de Nacach acumula idees acuradament tractades i transparents a qui participe de la idea: qui sóc?"

temps. *Ací*, també, es capturen espais panoràmics tancats en si mateixos dins d'un cilíndric interior fotogràfic que clou una etapa de 360°, es col·leccionen les bosses d'un sol ús per als vòmits aeronaútics en llibres objecte, pensats per obrir les seues ales en una atmosfera intangible i ingràvida d'on pegen i se sustenten les incerteses de tota cerca. I s'assenyalen estades intel·lectuals, petites cases per a la memòria que defineixen una obra precisa i de subtil realització plàstica i objectual.

El quefer artístic de Nacach acumula idees acuradament tractades i transparents a aquell que participe de la pregunta: qui sóc? En això, en un interrogant que inclou el temps matisat, tant es pot copsar una poètica d'allò instantani i concís, com delectar-se en allò processual, però ambdues perspectives inserides en una dialèctica autoconstructiva i crítica que molt bé podria definir un art d'eterns retorns i necessàries preguntes identitàries.